

Первый сановникъ при Артаксеркса былъ Аманъ. Царя-тъ возвысилъ Амана надъ всичкы-тъ князове въ свое-то царство; всѣкый былъ длженъ да прѣкланя прѣдъ него колѣна; но Мардохей не рачилъ да прѣкланя колѣна прѣдъ Амана, и за това го возненавидѣлъ Аманъ. Да отмъсти одному само Мардохею видѣло ся недостаточно за Амана. Като знаалъ, че Мардохей е Иудеанинъ, Аманъ сторилъ намѣреніе да истреби всичкы-тъ Иудее во владѣнія-та Артаксерксовы. Той говорилъ за нихъ на царя като за народъ опасенъ, всякога склоненъ да прави мятежъ, и испросилъ повелѣніе съ царскый подписъ за истребленіе-то на всичкы-тъ Иудее. Пленъ отъ злобнѣ радость, Аманъ бързалъ да обнародва царско-то опрѣдѣленіе. Въ четиринадесатый день мѣсяца Адара было назначено да избѣхтъ всичкы-тъ Иудеи во всичко-то царство Артаксерксово.

Мардохей ся ужаснѣлъ, кога чулъ за това безчеловѣчно повелѣніе. Той молилъ усердно Бога да защити несчастный си народъ. Съ надеждѣ на помощь Божію, той размышлявалъ, съ каквы срѣдства да спаси Иудеи-тъ. Въ тия размышленія той прѣписалъ царско-то повелѣніе, испратилъ го на Есѣрь и молилъ ѣ да умилистити царя. Царица-та заповѣдала да кажатъ на стрыка ѣ, че во всичко-то царство е извѣстенъ закона-тъ, който опрѣдѣлява, че онзи, който ся осмѣли да влѣзе при царя невыканъ, трѣбва да ся погуби, кой и да бы былъ той, мжъ или жена. „Азъ не смѣхъ“, говорила Есѣрь, „да идж до царя; ето вече тридесать дни, какъ не мя е выкалъ при себе“. Мардохей зарѣчалъ да ѣ кажатъ: „не мысли, че тебе ще пожалать въ то время, кога ся извърши всеобщо-то убійство на Иудеи-тъ, за това само, че ся намирашь въ царскыя домъ—нѣ, и ты ще погинешь наедно съ твои-тъ соотечественницы, наедно съ твоя родъ. Откъдѣ можемъ да знаемъ, да не тя е возвелъ Богъ на толкъсь высокъ степень, само за да бѣдешъ орудіе за спасеніе-то на народа Иудейскый?“.

Есѣрь ся умилила отъ думы-тъ на Мардохея; тя зарѣ-